

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 013873 15 Uvp
Banja Luka, 17.5.2017. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Edina Čupeljić, kao predsjednika vijeća, te Smiljane Mrše i Želimira Barića kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Mire Mačkić, u upravnom sporu po tužbi M.M. iz B., Ulica ... (u daljem tekstu: tužilac), protiv akta broj 1027081201 od 31.1.2014. godine, tuženog Fonda PIO RS, Kabinet direktora, B., ..., u predmetu ostvarivanja prava na starosnu penziju, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 013873 14 U od 26.1.2015. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 17.5.2017. godine, donio je

P R E S U D U

Zahtjev se odbija.

Odbija se zahtjev tužioca za naknadu troškova postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom presudom u stavu 1. izreke je odbijena tužba izjavljena protiv rješenja Filijale tuženog u B. broj 1027081201 od 03.12.2013. godine, a kojim je tužiocu priznato pravo na starosnu penziju u mjesečnom iznosu od 649,52 KM, počev od 21.9.2013. godine uz određenje pobliže navedeno u dispozitivu tog rješenja. U stavu 2. izreke presude tužilac je odbijen sa zahtjevom za naknadu troškova postupka.

U obrazloženju presude se navodi da je tužilac na dan podnošenja zahtjeva za ostvarivanje prava na starosnu penziju - 21.9.2013. godine, imao 64 godine života te da mu je u utvrđeni penzijski staž koji iznosi 40 godina 7 mjeseci i 17 dana uračunat staž osiguranja u bivšoj BiH od 07.4.1976. do 01.4.1992. godine, što iznosi 15 godina, 11 mjeseci i 25 dana; u Republici Srpskoj ostvaren staž osiguranja u periodu od 19.4.1996. do 06.11.2012. godine, što iznosi 16 godina, 6 mjeseci i 18 dana, te poseban staž u dvostrukom trajanju od 02.4.1992. do 18.4.1996. godine što iznosi 8 godina, 1 mjesec i 40 dana, s tim da u penzijski staž nije uračunato vrijeme provedeno u osiguranju od 07.11.2012. godine do 20.9.2013. godine, jer da za to vrijeme nisu plaćeni doprinosi za penzijsko i invalidsko osiguranje. Prigovori tužioca koji se odnosi na nepravilnu primjenu člana 38. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju („Službeni glasnik RS“ broj 134/11 i 82/13, u daljem tekstu: ZPIO), u smislu uračunavanja ostvarenih primanja u periodu od 02.4.1992. do 18.4.1996. godine u penzijski osnov, je ocijenjen neosnovanim, jer da je to u suprotnosti sa odredbama člana 37. stav 2. i člana 38. ZPIO. S obzirom da tužilac nije uspio u sporu njegov zahtjev za naknadu troškova upravnog

spora je odbijen primjenom člana 5. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju („Službeni glasnik RS“ broj 63/11).

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev), tužilac pobija njenu zakonitost zbog povrede ZPIO. Smatra da tuženi nije pravilno primijenio član 47. stav 1. ZPIO, jer da se u toj odredbi samo isključuju godine 1992. i 1993. pa s obzirom da su za godine 1994., 1995. i 1996. uplaćeni doprinosi za penzijsko i invalidsko osiguranje smatra da mu se i taj period treba priznati u staž osiguranja, odnosno primanja za to vrijeme da trebaju biti uračunata u ukupan penzijski osnov. Predložio je da se pobijana presuda preinači ili ukine.

U odgovoru na zahtjev tuženi je istakao da osporenim aktom nisu povrijeđene odredbe ZPIO niti pravila postupka pa je ostao kod navoda iznijetih u obrazloženju tog rješenja uz prijedlog da se tužba odbije.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu, odgovor na zahtjev, te ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik RS“ broj 109/05 i 63/11- u daljem tekstu: ZUS), ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Kako proizlazi iz podataka u spisima predmeta, a što nije sporno među strankama, da tužilac ispunjava uslove za ostvarivanje prava na starosnu penziju propisane članom 42. ZPIO, sa utvrđenim penzijskim stažom od 40 godina, 7 mjeseci i 17 dana, i navršenih 64 godine života. Tužilac smatra da mu je period za koji su uplaćeni doprinosi, 1994, 1995. i 1996. godina, trebao biti uračunat u penzijski osnov, jer da je to propisano odredbom člana 47. ZPIO.

Odredbom člana 38. ZPIO je određeno da period koji je rješenjem iz stava 3. člana 37. ovog zakona utvrđen u poseban staž u dvostrukom trajanju ne računa se u staž osiguranja bez obzira na to da li je unesen u matičnu evidenciju Fonda.

Iz navedene odredbe jasno proizlazi da se period koji je priznat u poseban staž u dvostrukom trajanju ne računa u staž osiguranja, zbog čega je nižestepeni sud pravilno tužbu odbio i osporeni akt održao na snazi zaključujući da je navedena odredba pravilno primjenjena. Nije osnovan prigovor tužioca da je tuženi bio u obavezi promijeniti odredbu stavu 1. člana 47. ZPIO kojom je propisano da se obračun visine penzije vrši prema ukupnim godišnjim iznosima plata osiguranika na koje su obračunati i uplaćeni doprinosi počev od 01.1.1970. godine do godine ostvarivanja prava, izuzimajući ostvarene plate u 1992. i 1993. godine, jer se ta odredba ne odnosi na kategorije osiguranika koji su u tom periodu ostvarili poseban staž u dvostrukom trajanju, bez obzira što su od strane poslodavca uplaćeni doprinosi. Poseban staž u dvostrukom trajanju ne predstavlja staž osiguranja i taj period ne može biti utvrđen u penzijski staž kao staž osiguranja, kako je jasno propisano članom 38. ZPIO. Svako drugačije tumačenje te odredbe bilo bi njeno proizvoljno tumačenje i nedopustiva kombinacija dva staža za isti period, (posebnog staža i staža osiguranja), za ostvarivanje prava na penziju.

Tužilac je u zahtjevu koji je lično podnio tražio da mu tuženi naknadi troškove postupka bez njihovog preciziranja na što se odnose, zbog čega njegov zahtjev iako nije opredjeljen, nije ni osnovan jer nije uspio u ovom upravnom sporu u kom smislu je na osnovu člana 49. a) ZUS odlučeno kao u stavu 2. izreke presude.

Iz iznijetih razloga, po ocjeni ovog suda, u pobijanoj presudi nisu ostvareni razlozi predviđeni odredbom člana 35. stav. 2. ZUS, pa se zahtjev tužioca za njeno vanredno preispitivanje odbija kao neosnovan, na osnovu odredbe člana 40. stav 1. ZUS, jer nisu ostvareni razlozi za poništenje osporenog akta predviđeni odredbama člana 10 ZUS.

Zapisničar
Mira Mačkić

Predsjednik vijeća
Edina Čupeljić

Tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić